
PŘÍBĚHY

Z

ČERNÉHO

LESA

ŽÁCI 7.TŘÍDY

Obsah

Jana Paskudová.....Kouzelná chaloupka

Max Lazar.....Adrenalin u bunkru

Adriana Čurajová.....Bunkr v parku

Romana Dudková..... To, co jsem milovala

Ondřej Slaný.....Dobrodružství golfových míčků

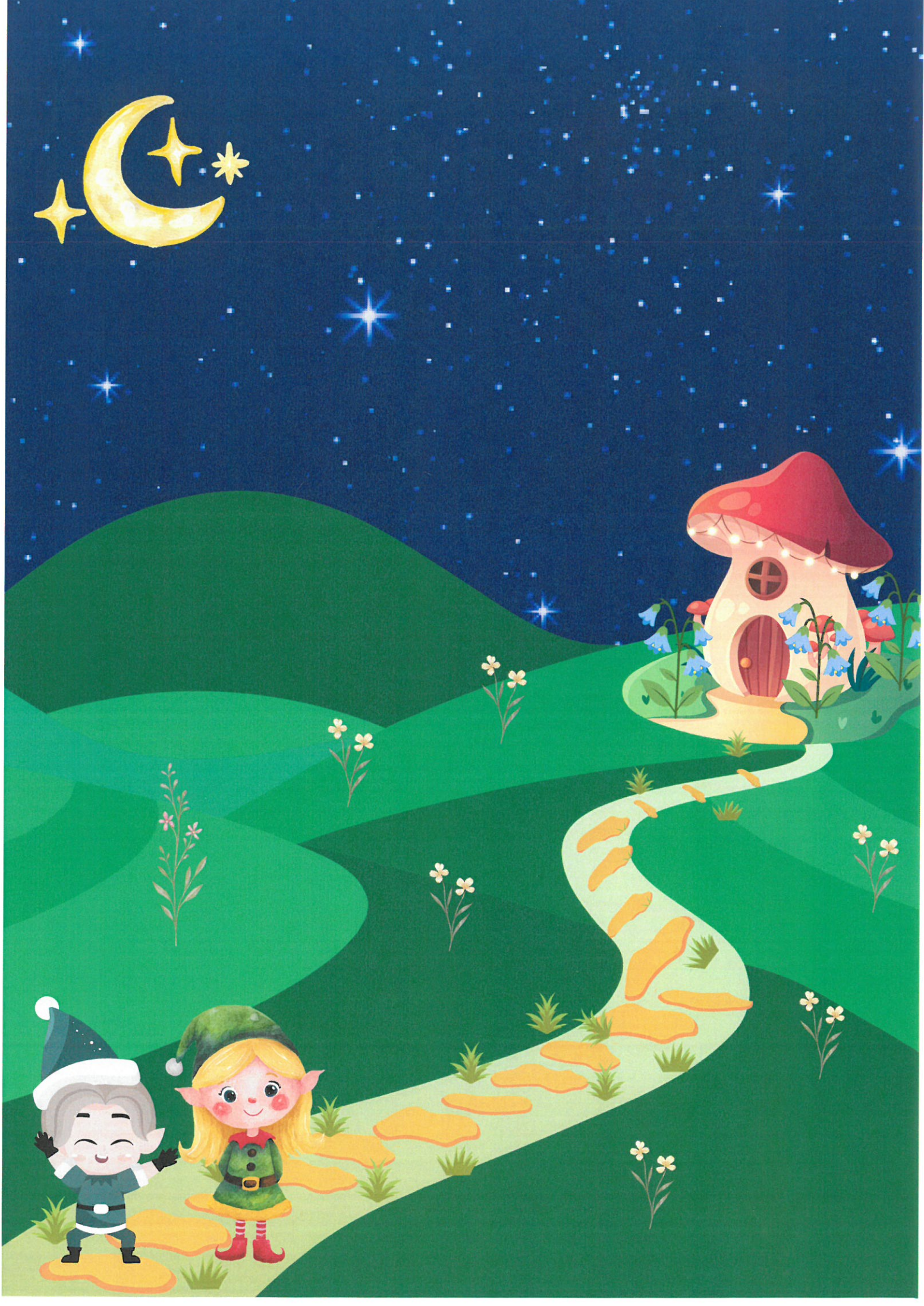
Ondřej Bůll.....Bunkr

Ondřej Lainka.....Projížďka na kole

František Kučatý.....Strážci štěstí

Maxim Štencel.....Osudové jablko

Tereza Porembová.....Tajemství Černého lesa

Kouzelná chaloupka

V nedalekém Černém lese žili dva malí skřítkové, Perpalka a Mečík. Byli to dobrodruhové a rádi cestovali po lese. Měli chaloupku vedle kapradin, kde bydlel Hopsálek. Byl znám tím, že často skřítkům kradl lampičky z obětních stolů. Jednou dokonce ukradl lampičku i Perpalka, ale Mečík si toho všiml a vyhnal ho zpátky do kapradin. Perpalka je stydlivá, malá a pilná. Ráda se stará o květiny a nejčastěji jim zpívá ukolébavky. Mečík je silný, pracovitý, a především je to dobrodruh.

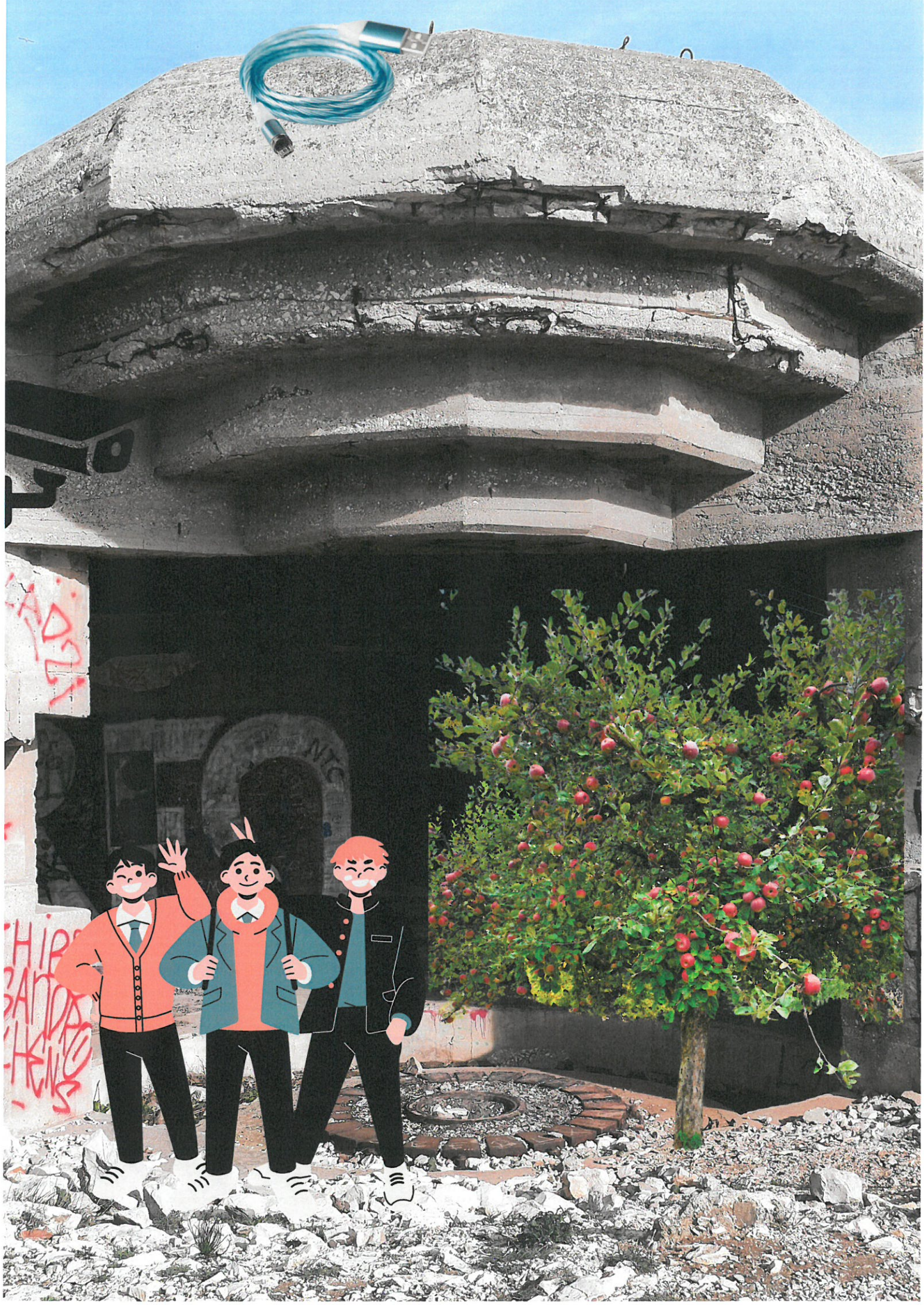
Proto se jednou s Perpalkou rozhodli, že půjdou pro zvonečky, které rostly na dalekém kopci vedle opuštěné chaloupky. Sbalili si sáček na semínka, lampičku na noc a borůvky, které ještě před tím stihnul sníst Mečík.

Šli dlouho, dokud nepřišli k vodopádu. Mečík viděl, že je tam most, proto zavolal na Perpalku: „Perpalko je tady most, pojď.“ Perpalka se bála, protože měla za uchem kytičku a bála se, že jí ulétne. Nakonec přes most přešli. Perpalka si dala svou kytičku do sáčku. Došli až k bráně, která byla z oští. U brány stál voják a říkal: „Nikoho nepustím.“ Mečík se ho zeptal: „Mohli bychom něco donést?“ Voják váhal, ale přikývl. „Doneste mi ořechy skřítků Ožecha.“ řekl. Perpalka a Mečík přikývli a vydali se na cestu.

Šli dlouho, dokud nenašli chaloupku, kde bydlel Ožech. Zakleпали a Ožech jim otevřel. Perpalka řekla: „Potřebujeme, prosím, tvoje oříšky.“ Ožech řekl: „Dám vám svoje ořechy, ale musíte mi přinést borůvky.“ Perpalka si myslela, že má vyhráno, otevřela sáček a borůvky nikde. Mečík řekl: „Promiň já jsem je omylem snědl.“ Perpalka se pousmála a řekla: „Dobře, přineseme ti borůvky.“ Mečík se Perpalka omluvil. Perpalka řekla: „Nevadí alespoň zažijeme dobrodružství“.

Šli dlouho a našli keř s borůvkami. Mečík otevřel sáček a Perpalka do něho nasbírala borůvky. Když měli sáček plný, vydali se zpátky k Ožechovi. Zaťukali a Ožech otevřel. Perpalka řekla: „Tady máte plný sáček borůvek.“ Ožech si je chvíli prohlížel, ale nakonec přikývl. „Tady máte ty slíbené oříšky.“ dodal. Perpalka a Mečík poděkovali a šli zpátky k bráně, kde na ně čekal voják. Mečík řekl: „Zde jsme ti přinesli oříšky.“ Voják se pousmál, váhal, ale nakonec je pustil přes bránu.

Šli dlouho po malé, úzké cestičce, až narazili na velký kopeček. Mečík řekl: „Za tímhle kopečkem by měla stát chaloupka.“ Vystoupali na ten velký kopeček. Uviděli malou opuštěnou kouzelnou chaloupku. Zaťukali a vešli dovnitř, kde na staré dřevěné židli seděl Zvoneček. Perpalka se jemným hlasem zeptala: „Potřebujeme tvoje zvonečky.“ Zvoneček řekl: „Jen vyjděte ven a uvidíte.“ Mečík s Perpalkou se na Zvonečka podívali a odešli. Když otevřeli dveře, viděli svoji zahradu, která byla celá pokrytá zvonečky. Tehdy si uvědomili, že tohle všechno byla krásná pohádka, kterou Mečík s Perpalkou dlouho vyprávěli svým dětem.

Adrenalin u bunkru

Byl jeden klasický krásný letní den v Šilheřovicích. Sluníčko svítilo, ptáčci zpívali a bylo opravdu krásně. A já jsem si jen tak na terase užíval letního dne. Kopal jsem si, hrál jsem si se psem a v tu chvíli jsem zaslechl zvonek. Jdu se podívat ke dveřím a vidím, že za dveřmi stojí můj kamarád Marek. Tak jsem ho pozdravil a zeptal jsem se: „Co potřebuješ?“ a Marek odpověděl: „Čau kámo, nezajdeš ven? Takový hezký den, přece nebudeš sedět doma, ne?“ Tak jsem ani neváhal, obul jsem si boty, nasedl jsem na kolo a jeli jsme.

Marek měl návrh, že bychom mohli jet do Černého lesa. Přišlo mi to jako super nápad, tak jsem souhlasil a jeli jsme. Po cestě jsme potkali kamaráda Maxima, který se zeptal, jestli může jet s námi. Souhlasili jsme a jeli dál. Dorazili jsme k vodárně, posadili jsme se na posed a bavili se. Potom nás napadlo, že chceme něco podniknout a vzpomněli jsme si, že vedle vodárny je památný vojenský bunkr. A než jsem něco stihl říct, kluci už byli u bunkru.

Po chvilce přemýšlení nás napadlo, že vedle bunkru je jabloň a že u bunkru jsou příkopy, a tak jsme začali hrát hru, kdo se trefí jablkem do zákopu a bavilo nás to. Bylo vidět, že si to kluci fakt užívají a já jsem slezl dolů pro další jablka. Když jsem byl nahoře, zazněla najednou siréna a nám všem se ihned zvýšil tep. Začali jsme rychle balit věci, seskočili z bunkru a jeli rychle zpátky k posedu. Báli jsme se, že pro nás jedou policajti a že dostaneme pokutu.

V tu chvíli si Maxim vzpomněl, že si nahoře na bunkru zapomněl nabíjecí kabel. A tak jsme se všichni, vystrašení až na půdu, vrátili k bunkru. Vzali jsme kabel a odjeli domů.

Druhý den jsme se tam vrátili. Majitel bunkru nám řekl, že nás zachytily kamery a siréna je nainstalovaná z bezpečnostních důvodů, kdyby náhodou někdo do příkopu spadl. Poté nám důrazně sdělil, abychom zde už neházeli jablka, protože pak musí všechno sám vyčistit a jablka posbírat. Nám se velmi ulevilo a k bunkru jsme se už nikdy nepřiblížili.

Max Lazar, 7. třída

A stylized illustration of a forest. The background is a gradient of light green to dark green. In the foreground, there are dark green silhouettes of trees and foliage. The text 'BUNKR V' is written in large, white, bold, sans-serif capital letters across the middle of the image.

BUNKR V

PARKU

Bunkr v parku

V Šilheřovicích je park, ve kterém je zámek, medárna a 18 jamkové golfové hřiště. V parku se nachází ještě kašna, která se opravovala v roce 2019 a byla spravena v roce 2020, ale to je jedno, teď jdeme na ten bunkr.

Do bunkru jsem chodila od 4. do 6. třídy s holkama, jmenovitě s Viky, Naty a Kiky. V 6. třídě jsem už tam moc nechodila. Bunkr byl dříve kluků, ale oni tam přestali chodit ve 4. nebo 5. třídě. My jsme tam měli skluzavku a jedna z holek jezdila autobusem. Viky jede autobus za 2 minuty, takže jsme musely jít s ní na autobus a potom jsme šly domů. Viky byla doma ve 14:05.

Další den jsme do bunkru nešly, ale byli tam kluci a zničili nám skoro všechno. Dělali jsme vše od znova, skluzavku a tak dále.

Viky v tu dobu byla moje nejlepší kámoška, ale pak jsme se přestaly bavit asi na 1-2 měsíce. Usmířily jsme se. „Dlouho jsme nebyly v bunkru.“ říkala Viky, a tak jsme se rozhodly, že se tam půjdeme kouknout.

Když jsme přišly na místo, bylo před vchodem do bunkru napsáno ZÁKAZ VSTUPU!!! Ale my se odvážíly vejít dovnitř. Uvnitř sedělo 5 cizích holek, které nám řekly, že máme jít pryč, protože je to zde nebezpečné. My jsme se ale nenechaly odbýt a začaly jsme se s nimi dohadovat a vysvětlovat, že původně patřil bunkr nám.

Nakonec vše dobře dopadlo, s dívkami jsme se seznámily, vzaly si na sebe telefonní čísla a dohodly se, že budeme bunkr navštěvovat všichni, ale dopředu si napíšeme, kdo, kdy a s kým se zde setká a bude náš bunkr obývat.

Adriana Čurajová, 7. třída

To, co
jsem
milovala

Romana Dukdová

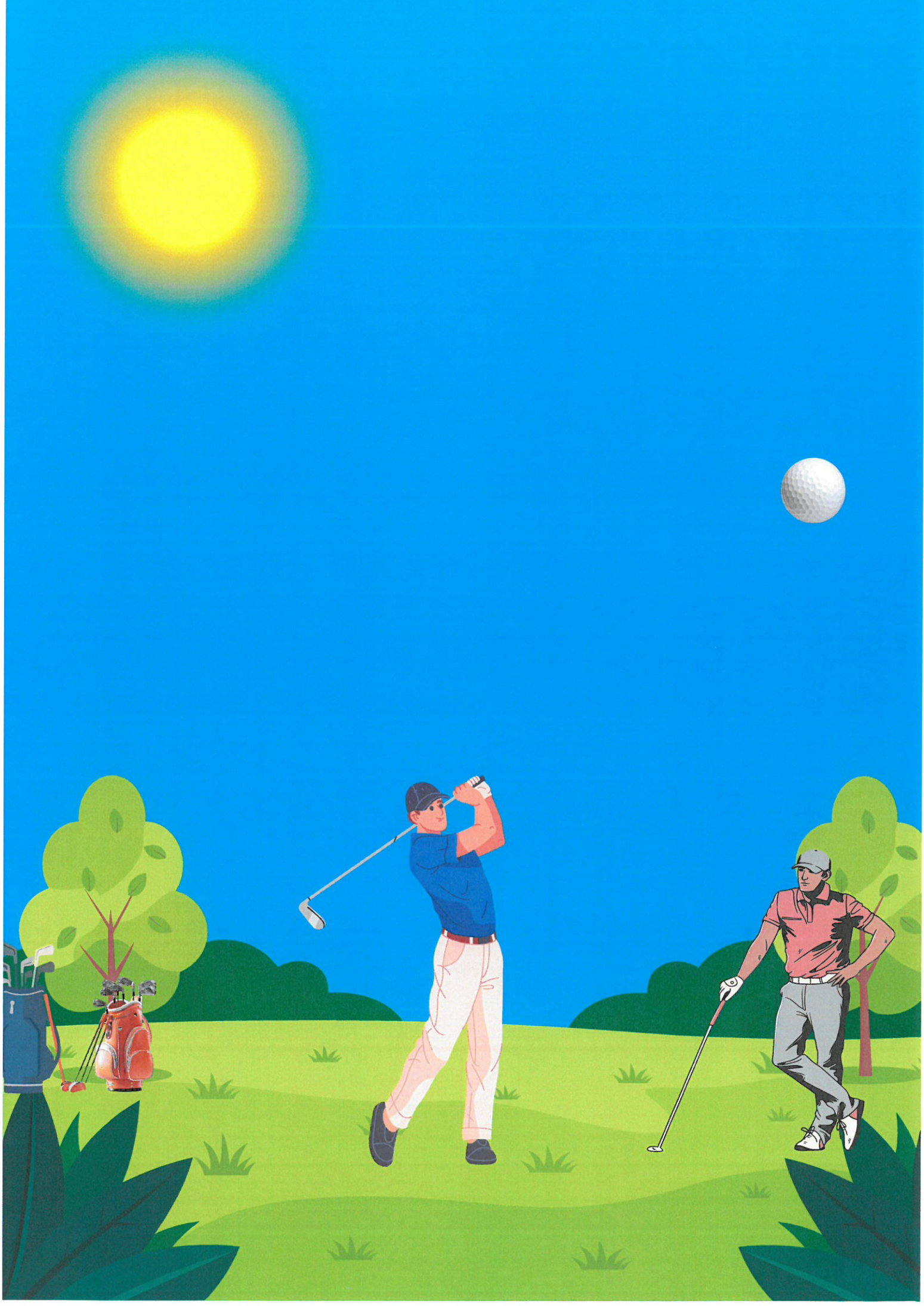
To, co jsem milovala

„Nevím, co si má vzít na sebe!“ říkám si, když hledám něco normálního a pohodlného do školy. Nesnáším školu, nejen kvůli učení, to mi ani tak nevadí, ale kvůli těm lidem! Polovinu školy nemůžu vystát a z druhé mám osypky jen když se na ně podívám. Ve škole žádné kamarády nemám a popravdě ani mít nechci, nebo si to alespoň každý den říkám a utěšuju se tím. Jediné, co mi poslední dobou pomáhá přežít je místo, které miluju víc než vše ostatní, les vedle mého domu. Chodím tam neustále, ráno před školou, odpoledne po škole, a ještě večer před spaním. Prostě vždy, když mám volný čas, jdu do lesa. Plno lidí mě má kvůli tomu za blázna, ale je mi to jedno. Za posledních pár let jsem se naučila nevsímat si pitomých názorů ostatních, jinak by můj život byl horší, než je doposud, jestli to tedy může být ještě horší.

S rodiči se moc nebavím, vlastně vůbec a jinou rodinu nemám. Prožila jsem si peklo jak ve školce, tak i ve škole a můj domov tomu taky moc nepomohl, proto píšu. Píšu básně a příběhy o tom, co prožívám, co mě bolí a co bych si v životě přála. Pomáhá mi to se uklidnit, jít ze světa pryč a ztratit se v mých tragických verších. Taky hodně čtu, ale můj rozpočet mi nevychází ani na chleba, natož na knihu. Jediné knihy, které mohu číst jsou ty, které lidé nechávají v hnědé, oprýskané, malé skříňce uprostřed Černého lesa, který tak miluji. Je to jeden z milionu důvodů, proč tam tak ráda chodím. Je tam klid, ticho, nikdo mě neruší a můžu v klidu přemýšlet. Zrovna teď se v mém milovaném černém lese nacházím. Mám dvě hodiny, než mi začne škola, a tak si sednu na krásný, zelený mech u mého oblíbeného stromu. Hádám, že je asi starý přes pět set let, ale kdo ví. Když se podívám před sebe, vidím jen tmavé stromy, které mi zakrývají krásný východ slunce. Vezmu si do ruky můj starý deník, který mi před lety darovala jedna velmi milá a stará paní, a začnu psát báseň. Píšu báseň, protože se poslední dobou cítím nesvá. Mám sama se sebou problémy, které s nikým nesdílím, protože by mě stejně nikdy nikdo nepochopil. Cítím se jiná než ostatní, mám ráda jiné věci, mám jiné zájmy a prostě se mi zdá, že tady nezapadám. A o tom bude má báseň, jenže mě dnes nic nenapadá. Vždy když píšu, tak píšu vše, co mě napadne jako první. Věřím, že je to vždy ta nejlepší volba.

Když začnu psát prvních pár veršů básně, kterou jsem pojmenovala Odpovědi, objeví se hned před mýma nohama havran, a já se tak leknu, že odhodím tužku a praštím se hlavou o strom za sebou. To jsem celá já, nešika. Podívám se na havrana, ale ten tam už nesedím, a ani nikde poblíž mě. Jen zavrtím hlavou a jdu si pro odhozenou tužku, kterou jsem hodila dál, než jsem si myslela, protože ji nemůžu nikde najít. Neustále kroužím kolem stromu, u kterého jsem seděla a tužka nikde. Když se jdu podívat za strom vedle toho mého, objeví se tam zase havran. Odeženu ho a on s krákáním odletí do hlubin Černého lesa. Nadechnu se, otočím se dokola s očima zavřenýma a když se zastavím, podívám se dolů a uvidím mou tužku, kterou jsem asi pět minut beznadějně hledala. Když se pro ni ohnu, zamotá se mi hlava a z ničeho nic usnu.

„UTÍKEJ, UTÍKEJ, UTÍKEJ, UTÍKEJ, UTÍKEJ, UTÍKEJ, UTÍKEJ, UTÍKEJ, UTÍKEJ, UTÍKEJ, UTÍKEJ!“ říkají mi neznámé ženské hlasy v mé hlavě a já otevřu oči. Jen tak ležím na něčem měkkém a hned poznám, že je to mech. Jsem pořád v lese!

Dobrodružství golfových míčků

Jednou v Šilheřovicích v parku hráli Adam a David golf. Do sedmnácté jamky se jim dařilo, ale pak na osmnácté jamce přišel nečekaný zlom. Oba odpálili nepřesně a míčky se stočily výrazně doleva. Míčky přeletěly zídku a skočily na cestu. Na cestě zrovna jelo auto v plné rychlosti, a když uvidělo míčky, leklo se a vyjelo na pole.

Míčkům to ale bylo jedno a raději šly dělat větší neplechu. Šly po cestě a při tom se bavily o nádheře celého Černého lesa. Když náhle za zatáčkou uviděly bránu a golfové tréninkové hřiště. Tam mají hráči svoje vozíky s holemi. Míčky se rozhodly, že všechny vozíky shodí. Jeden pán viděl, jak mu spadl vozík a myslel si, že to udělal pán za ním. Začali se žduchat a nadávat na sebe. Připojili se i jiní, takže byl chaos. Pak si najednou jedna paní všimla našich dvou míčků. Ty ale byly moc rychlé, takže rychle unikly. Odkutálely se zpátky na golfové hřiště, kde skoro nikdo nebyl. Proto si řekly, že se vrátí tam, kde to všechno začalo. Nevinně skočily do křoví a čekaly, dokud je Adam a David nenajdou.

Ondřej Slaný, 7. třída

An aerial photograph of a dense forest, likely a coniferous forest, viewed from above. The image is overlaid with a white diamond-shaped grid pattern. In the center, the word "Cunwa" is written in a large, light gray, cursive font. Overlaid on the "Cunwa" text is the word "Bunkr" in a bold, red, sans-serif font. A thin, curved orange line is visible below the "Cunwa" text.

Cunwa
Bunkr

Bunkr

Jednoho dne jsem zavolaal svému kamarádovi Markovi, jestli jde ven. Nejdřív váhal, ale nakonec šel. Vyšel ven, ale neměl kolo, ale skateboard. Já se ptám: „Kde máš kolo?“ A on mi odpověděl: „Mamka mi řekla, že nemůžu kolo.“ Tak to nevadí.

Naštěstí jsme měli jet do bunkru, takže jsme měli lano. Já jsem zavázal lano za sedátko a on se lana chytl a já jsem ho táhl.

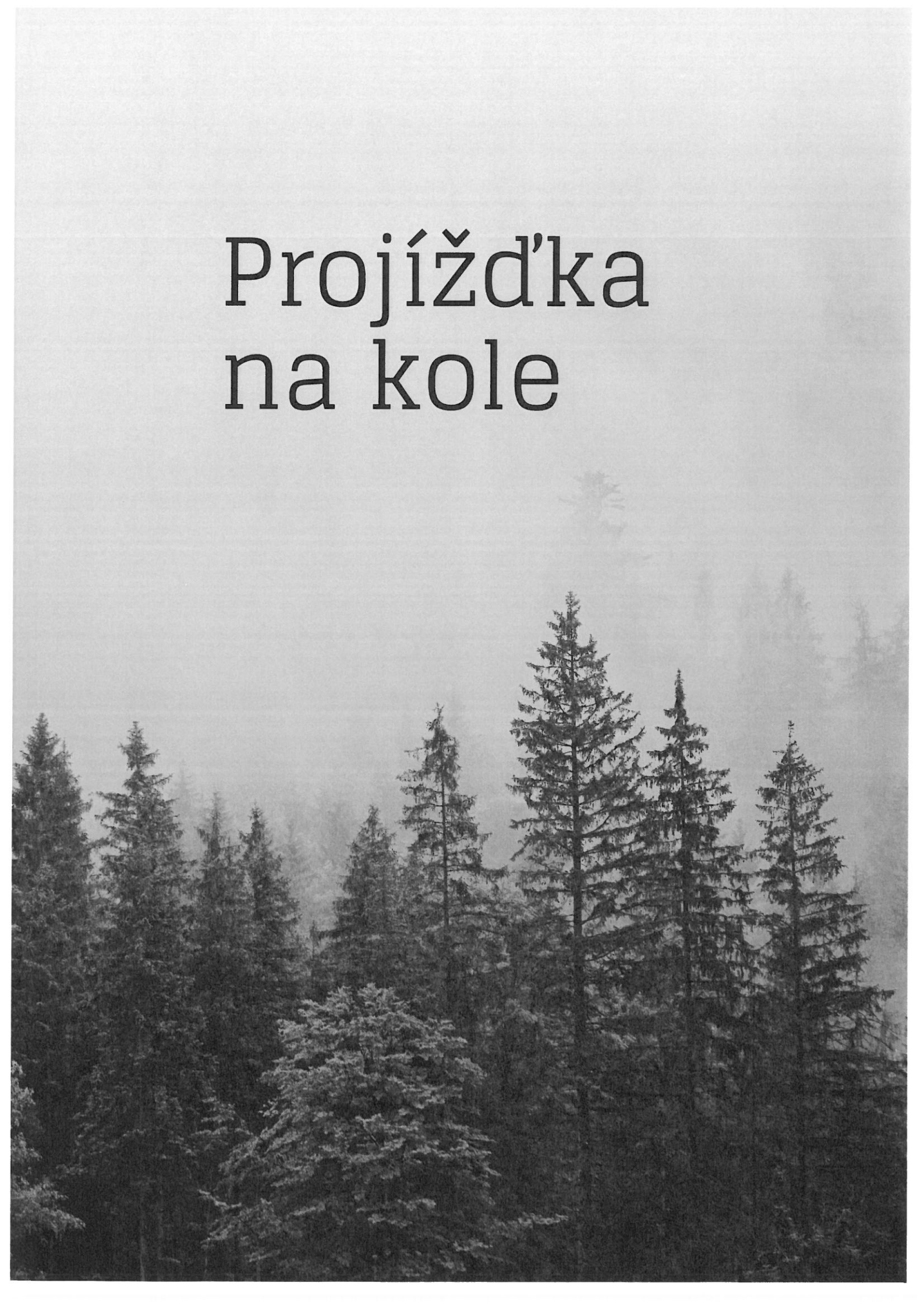
Dojeli jsme k bunkru a já jsem si pro jistotu schoval kolo za bunkr. Po chvíli, kdy jsme seděli na bunkru, jsme uslyšeli a vzápětí spatřili staršího pána, který na nás řval, že tam nemáme co dělat. Proto jsme pobrali své věci, seskočili z bunkru a běželi do lesa.

Skočily jsme do menšího příkopu a čekali, než starý děda odejde. Po 15 minutách ukrutného čekání děda odešel. Pak jsme šli pro mé kolo a jeli domů.

Po cestě domů jsme si říkali, že to byl asi nejstrašidelnější zážitek, jaký jsme oba zažili. Poté jsme se rozloučili a vydali se domů.

Ondřej Bůll, 7. třída

Projížďka na kole

PROJÍDKA NA KOLE

Jednoho pěkného letního dne odpoledne jsem s kamarádem vyrazil na kole do Černého lesa. Nemělo vůbec pršet, ale po pár ujetých kilometrech začalo lehce poprchávat, ale nebylo to tak strašné, abychom si pospíšili, ale lehce jsme zrychlili.

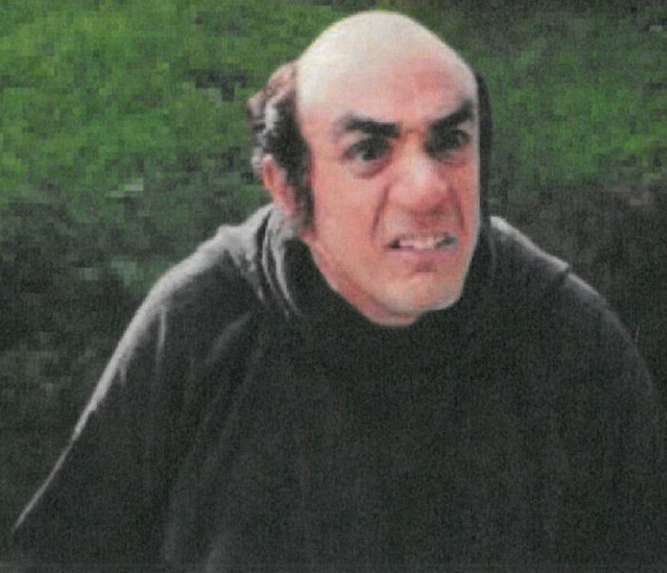
Napadlo nás jet ke kamarádovu domu, jenže to bylo docela daleko. Po chvílce jízdy jsme zahlédli starý opuštěný bunkr z druhé světové války, který neměl jakoukoliv zábranu před vchodem. Tak jsme si tam jen sedli na malou rozbořenou zídku.

Seděli jsme tam asi 15 minut a povídali jsme si, ale už jsme se začali nudit. Déšť vůbec neslábl, odjet zpátky se nedalo, a tak jsme si řekli, že se podíváme dovnitř. V té době nám to přišlo jako super nápad. Vzali jsme si baterky, abychom si aspoň trochu mohli svítit a abychom věděli, jestli je daná místnost bezpečná. Po asi deseti minutách prozkoumávání jsme zjistili, že bunkr je asi dvakrát větší, než vypadal, a že má i hodně velké podzemí. Čím déle jsme bunkr prozkoumávali, tím více jsme ztráceli orientaci v prostoru a nevěděli, kudy se dostaneme ven.

Vtom se uvnitř ozvala obrovská rána, jako by se tříštilo sklo. Nevěděli jsme, odkud ten zvuk přišel, byli jsme zmatení, vystrašení a ve stresu pobíhali pořád dokola, a ne, a ne najít cestu ven. Po nějaké době jsem zahlédl proužek světla, strčil jsem do kamaráda a vydali jsme se tím směrem. Nakonec se nám podařilo vymotat se z prostor bunkru. Naštěstí přestalo pršet, nasedli jsme na kola a uháněli domů. Dodnes nevíme, co tu obrovskou ránu způsobilo, a já už od té doby raději k bunkru nejezdím.

Ondřej Lainka, 7. třída

STRÁŽCI ŠTĚSTÍ

Strážci štěstí

Kdysi dávno, hluboko v Černém lese, žila malá stvoření, říkali si Štístci a pomáhali občanům místních vesnic.

Nikdo přesně nevěděl, jak Štístci vypadají. Někteří říkali, že jsou velcí jako dlaň a mají srst z mechu. Jiní přísahali, že je viděli jako světýlko tančit mezi stromy. Jisté bylo ale jedno, když se někomu ztratil klíč od stodoly, ráno jej našel na zápraží. Když pekařce vyhasla pec, před svítáním jí někdo přes noc nanosil suché větve.

Štístci ale nikdy nechtěli být viděni. Pracovali v tichu, mezi půlnocí a svítáním. Odměnu si nebrali. Jediné, co je těšilo, byl smích dětí a vůně čerstvého chleba, která se nesla z vesnice do lesa.

Jednoho podzimu ale přišlo sucho, studny ve vesnici vysychaly a pole pukala. Lidé byli nevrlí, přestali si pomáhat a v noci zamykali dveře na tři západy. Štístci byli smutní. Poprvé za stovky let nevěděli, jak lidem pomoci. Voda totiž mizela z lesních tůní i jim.

Nejmenší ze Štístků, kterému říkali Šepot, se rozhodl porušit pravidlo. Za bílého dne vyklouzl z kapradí a posadil se na mez u cesty a čekal. Trápilo ho, že tu jen tak sedí a neví, jak pomoci.

Mezitím na druhé straně vesnice jménem Šilheřovice byl zlý muž, který jen s úsměvem pozoroval, jak se obyvatelům daří hůř a hůř a nikdo ze Štístků nevěděl, že někdo takový existuje. Zatím.

Ten muž byl malý asi jako palec, ale přitom byl chytrý a vynalézavý. Bydlel v malém stavení na kopci, kde se jde jen stěží a dlouho.

Jmenoval se Pán Sucha Křivý Kořen.

Nikdo z lidí o něm nevěděl a ani Štístci netušili, že v jejich lese žije někdo, kdo si nepřeje pomáhat, ale škodit. Pán Sucha Křivý Kořen sbíral každou kapku vody, kterou kde našel. Měl pod svým stavením skrytou dutinu plnou kameninových nádob, do nichž vodu uzavíral, aby ji nikdo jiný nemohl použít.

„Ať se hádají,“ chichotal se tiše. „Ať zapomenou na dobro.“

Každou noc se plížil k lesním tůním a studánkám. Jemnými, téměř neviditelnými kanálky odváděl vodu pryč. Proto mizela. Proto pole pukala. Nebylo to kouzlo přírody – byl to jeho úmysl.

Zatím Šepot stále seděl na mezi.

Vítr se zvedl a přinesl k němu slabou vůni vlhké hlíny. Zpozorněl. To nebyla obyčejná vůně sucha. Byla to stopa... ukradené vody.

„Někdo ji bere,“ zašeptal si pro sebe.

Osudové jablko

Ahoj, mé jméno je Maxim Štencel a občas se fakt nechovám chytře jako třeba minulé léto. Byl nádherný, slunečný den. Sice mírně foukalo, ale to ničemu nevadilo, proto jsem se rozhodl, že zavolám svým dvěma kamarádům, Maxovi a Markovi, jestli nechtějí jít ven. Výjimečně oba dva řekli ano.

Dali jsme si sraz u altánku. Šel jsem se obléknout a čekat k altánku. Zhruba za půl hodiny přišli. Nevěděli jsme, kam se vydáme. Nakonec jsme se rozhodli, že půjdeme do bunkru, ale za chvíli nás to omrzelo, tak jsme zase přemýšleli, kam půjdeme, a napadlo nás, že půjdeme na posed k vodárně.

Když jsme tam dojeli, sedli jsme si a odpočívali, ale pak nás to taky přestalo bavit, tak jsme se domluvili, že půjdeme na naše staré oblíbené místo a tím byl starý vojenský bunkr.

Dojeli jsme k němu a vylezli na něj. Tam jsme si zase povídali a odpočívali. Pak nás to zase omrzelo, tak jsme se bavili, co budeme dělat a v tu chvíli Marek uviděl jabloň.

Za chvíli Maxe napadlo, že s těmi jablky půjdeme hrát vybíjenou. Marek slezl dolů a vyhazoval nám na bunkr jablka, abychom na něm měli zásobu. Jakmile bylo jablek dost, Marek vyšplhal nahoru za námi a šli jsme hrát. Za chvíli nás to přestalo bavit, ale na bunkru pořád zbývala jablka.

Víte, jak jsou u vojenských bunkrů takové ty hluboké díry, no tak nás ta zbývající jablka napadlo naházet do té díry, ale nejen tak naházet. My jsme si z toho udělali soutěž, kdo vícekrát trefí díru s omezeným počtem jablek. A tak jsme šli hrát.

Házeli jsme a házeli... A najednou se spustil alarm, který byl součástí bunkru. Všichni jsme se lekli, panikařili, balili si věci a utíkali. Všichni jsme se nějak dostali pryč a sešli se na posedu, kde jsme stresovali a báli se, že pro nás jede policie. Naštěstí se nic nestalo, ale raději jsme se už na bunkr nevraceli.

Zůstali jsme tedy na posedu a koukali se každý do svého mobilu. Za chvíli se mi mobil vybil, ale vzpomněl jsem si, že mám s sebou kabel a powerbanku. Vytáhl jsem si powerbanku, pak jsem chtěl vytáhnout kabel, ale kabel nikde. Chvíli jsem dumal, kde ten kabel je, a vzpomněl jsem si, že jsem ho v tom spěchu nechal na bunkru. A do háje, pomyslel jsem si. Bohužel byla jenom jedna možnost, a to ta, že se pro něj musím vrátit zpět.

Vydal jsem se na cestu, došel k bunkru, vyšplhal se na něj a kabel tam naštěstí byl. Popadl jsem ho a utíkal, jak nejrychleji jsem dovedl, protože jsem se tam sám bál. Vrátil jsem se k ostatním a odjížděli jsme společně domů a v duchu si přehrávali zážitek, na který nikdo z nás do konce života nezapomene.

Maxim Štencel, 7. třída

Tajemství Černého lesa

Tajemství Černého lesa

Jedna holka jménem Marie šla do černého lesa a nikdy se nevrátila. Všichni se ptají, co se s ní stalo. Nikdo nevěděl. Ale pak jedna holka jménem Grace šla do černého lesa s kamarádkami Eliškou a Violett, aby zjistily, co se s Marií vlastně stalo.

Violetta řekla: „Je to vůbec dobrý nápad, jít do černého lesa?“ A Eliška řekla: „No právě, Grace.“ Grace řekla šťastně: „Jasně, že jo! Jestli chceme vědět, co se stalo s Marií, tak proč ne?“ Violetta řekla šeptem: „No tak dobrá.“

Takže Grace, Eliška, Violetta šly do černého lesa samy. Po pár hodinách chození našly nějaký starý bunkr. Violetta řekla zmateně: „Od koho to asi bude?“ Eliška řekla: „Nevím, asi nějakého skřítky.“ Grace řekla: „Jdeme dál.“

Po nějaké době našly větší díru. Grace řekla: „Skočíme dovnitř?“ Eliška řekla překvapeně: „Ses zbláznila, ne!? Nebudu skákat do nějaké díry! Vždyť ani nevíš, kam to vede.“ Grace řekla: „Já vím! Ale jestli chceme zjistit, co se s Marií stalo tak musíme skočit!“ Violetta řekla: „No tak dobrá, Eliško, musíme skočit. Možná tam spadla i Marie...“ Eliška řekla: „Tak jo.“

Takže skočily do té díry a jakmile dopadly na dno, našly nějakou dívku, která vypadala jako Marie. Grace řekla: „Ahoj, jak se jmenuješ?“ Dívka řekla: „M-Marie.“ Violetta řekla: „Marie! Ty jsi ta holka, která se ztratila v Černém lese, musíme tě dovést domů!“ Eliška řekla: „Jo, ale jak to uděláme?“ Violetta řekla: „Já vím jak! Mám takový malý žebřík a provaz, to by nám pomohlo.“ Pomocí provazu a žebříku se vytáhla nahoru a šly všechny společně domů. Marie byla nalezená a zachráněna.

Tereza Porembová, 7. třída